

GAZETA GDANŃSKA

Nr. 250 ABCDE

Środa, 2 listopada 1938

Rok XLVII

Aleksandrów Kujawski, Brodnica, Bydgoszcz, Chełmno, Chojnice, Sdańsk, Gdynia, Grudziądz, Inowrocław, Kartuzy, Kościierzyna, Lipno
— — — Nowe-Miasto, Rybin, Sępólno, Starogard, Swiecie, Szubin, Tczew, Toruń, Tuchola, Wąbrzeźno, Wejherowo, Wyrzysk — —

Dzisiaj w Wiedniu zapadnie decyzja w sprawie słusznych postulatów węgierskich

WIEDEŃ. Dzisiejsza konferencja toczyć się będzie w byłym cesarskim pałacu Belvedere.

Minister Ribbentrop przybył już o godzinie 18,30 do Wiednia z Monachium. Wczoraj rano opuścił on Obersalzberg, gdzie konferował z kanclerzem Hitlerem.

Przybył tu również premier Goering.

Przyjazd delegacji węgierskiej zapowiedziany był już na wczoraj wieczór o godz. 20. Delegacje czeska i słowacka przybyć mają samochodami w środę rano. Również i przyjazd ministra Ciano nastąpi w środę pociągiem porannym.

Konferencja rozpocząć się ma około godz. 10 rano. Ze strony niemieckiej liczą się z możliwością, że orzeczenie arbitrowi może zapaść już we środę wieczorem.

Prasa warszawska donosi z Rzymu, że „Giornale d'Italia” dementuje pogłoski, jakoby Niemcy i Włochy zamierzały załatwić tylko połowicznie spór graniczny węgiersko - czeski.

Dziennik ten stwierdza, że jak we wszystkich sprawach, tak i w kwestii czesko-węgierskiej granicy, między Italią i Rzeszą istnieje całkowita zgodność poglądów. Dotyczy ona również praktycznego rozwiązania sporu czesko-węgierskiego.

Dziennik rzymski informuje, że oba państwa uznają za konieczne:

1) rozwiązać problem granicy między Węgrami i Czecho-Słowacją natychmiast, ostatecznie i konkretnie, aby uchronić basen naddunajski w przyszłości od powstawania nowych konfliktów,

2) spełnić żądania węgierskie pod kątem widzenia usprawiedliwionych i nie wątpliwych praw narodowych oraz równowagi między różnymi państwami,

3) poprzeć rząd nowej Czecho-Słowacji w wysiłkach nad odbudową kraju na narodowych podstawach.

Pan Prezydent Rzplitej na uroczystości poświęcenia odbudowanego kościoła romańskiego z XII w.

SPAŁA. Wczoraj w godzinach rannych w Inowłodzu koło Spały odbyła się podniosła uroczystość, którą zaszczycił swą obecnością Pan Prezydent R. P. wraz z małżonką, poświęcenia nowo odbudowanego romańskiego kościoła królewskiego św. Idziego.

Jak wykazują dokumenty, dotyczące tej prastarej świątyni, ufundował ją król Władysław Herman przed rokiem 1102 w dziękczynieniu po przyjeździe na świat syna Bolesława, późniejszego króla Bolesława Krzywoustego.

J. E. ks. Biskup Morski kategorycznie potępia akcję bojkotową

Jak się dowiadujemy, J. E. ks. Biskup dr. Okoniewski wydał zarządzenie do wszystkich księży diecezji chełmińskiej, w którym zwraca uwagę na okoliczność, że nawoływanie do uchylania

się od wyborów parlamentarnych jest sprzeczne z sumieniem dobrego katolika i stanowi zresztą przestępstwo przewidziane przez kodeks karny.

Delegacje polskiego lotnictwa sportowego w Cierlicku złożyły hołd pamięci Żwirki i Wigury

Pod protektoratem gen. Bortnowskiego odbył się w Cierlicku zlot wszystkich aeroklubów polskich i szkół lotniczych LOPP, celem złożenia hołdu pamięci bohaterskich lotników Żwirce i Wigurze.

Fatalna pogoda i mgła uniemożliwiły wielu klubom wysłanie delegacji samochodami. Przyjechały one samochodami i pociągami.

Po nabożeństwie udano się na miejsce tragicznej katastrofy, gdzie przemówił gen. Bortnowski:

„Wielką jest siła i potęga Polski, jeżeli stać ją na takie drogowskazy na swej drodze, na których jasno jest wypisane, że praca, upór, wiedza, charakter i wiara tworzą cuda. Śmierć Żwirki i Wigury tutaj na śląsku Zaolzańskim

była widocznym zarządzeniem Opatrzności. Ofiara ta odbiła się szerokim echem w sercu każdego Polaka, a w szczególności w sercach ludu zaolzańskiego, a imię bohaterów sprzęgło się z losami tego ludu”.

Uroczystość zakończyła się minutą milczenia i złożeniem licznych wieńców na pamiątkowej płycie.

Delegację pomorską zaszczycił gen. Bortnowski, który jest, jak wiadomo, prezesem Aeroklubu Pomorskiego, dłuższą rozmową, interesując się żywo najdrobniejszymi szczegółami pracy w Aeroklubie Pomorskim.

Straszna katastrofa na ulicy Gdyni

Samochód z Warszawy zabił człowieka, poranił kobietę i zgruchotał motocykl

Ulica Świętojańska w Gdyni, koło kościoła, była widownią krwawego wypadku samochodowego.

W kierunku Komisariatu Rządu jechał motocykl, prowadzony przez 34-letniego Tomasza Krawca, właściciela taksówki nr. 96 (zam. przy ul. Inżynierskiej 19). Obok w przyczepce siedziała jego żona, 24-letnia Zofia Krawiec.

Motocykl jechał przepisową stroną tuż przy krawężniku. Nagle z góry nadjechał naladowany ciężki samochód towarowy z Warszawy, należący do firmy St. Lancki. Z nieznanych bliżej przyczyn samochód ciężarowy przeciął ulicę w poprzek i runął z całym impetem na motocykl. Skutki tego zderzenia były straszne. Motocykl wraz z motocyklistami znalazł się momentalnie pod olbrzymimi kołami ciężarówki. Maszyna starła go dosłownie na proch. Na ulicy powstał przeraźliwy krzyk przechodniów i utworzyło się olbrzymie zbiegowisko, które

Milion zł w sztabach złota na FON

KRAKÓW. Wojewódzki Komitet FON w Krakowie postanowił złożyć na cele obrony państwa milion zł w sztabach złota.

Zapas tego złota nabyty w Banku Polskim, będzie użyty tylko w wypadku naglej konieczności państwowej.

Specjalna delegacja województwa krakowskiego uda się na dzień 11 listopada do Warszawy, aby złożyć ten dar do rąk P. Prezydenta Rzeczypospolitej.

Dalsze wybory do Rad Miejskich na Pomorzu

od odbędą się 4 i 18 grudnia

P. Wojewoda Pomorski Władysław Raczekiewicz zarządził wybory do Rady Miejskiej w Grudziądzu i Inowrocławiu. Głosowanie w obydwóch miastach odbędzie się w dniach 18 grudnia br., t. j. tego samego dnia co w Toruniu i Bydgoszczy.

Poza tym właściwi Starostowie zarządził wybory w jedenastu miastach na Pomorzu a mianowicie:

w Kowalewie,
Koronowie,
Solcu Kujawskim,
Lasinie,
Radzynie,
Tucholi,
Kcyni,
Lobżeniczy,
Mroczy,
Gniewkowie i
Chelmży.

Głosowanie w tych miastach odbędzie się w dniach 4 grudnia br.

W manewrach rumuńskich brały udział kobiety

CZERNIOWCE. W ostatnich manewrach rumuńskich w okolicach Galaczu wzięły udział, po raz pierwszy w Rumunii, również kobiety, jako pilotki i sanitariuszki. Kierownictwo manewrów wyraziło się z najwyższą pochwałą o wynikach osiągniętych przez pilotki, które z całą pewnością prowadziły zarówno wielkie samoloty Czerwonego Krzyża i noszarki, jak i małe samoloty sanitarne.

160 samolotów gen. Franco w akcji

SARAGOSSA. We wczorajszych żartach walkach, toczących się na zboczach gór Sierra de Gaballa, poważnie współdziałało lotnictwo. W godzinach południowych na odcinku długości 12 km. unosiło się w powietrzu aż 160 samolotów, które obrzucały bombami kilka miejscowości na prawym i lewym brzegu rzeki.

SARAGOSSA. Na froncie Ebro stoczona została bitwa powietrzna, jedna z największych od wybuchu wojny hiszpańskiej. 24 samoloty, wchodzące w skład grupy „Cucaracha” zaatakowały 80 samolotów wojskowych. Mimo walki zwyciężyła przewaga flotyli rządowej, która zakończyła się zwycięstwem lotników powstańczych, którzy stracili 11 samolotów nieprzyjacielskich, nie ponosząc żadnych strat.

Ludzie małej wiary i słabego serca

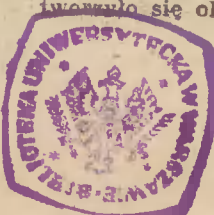
Kompromitująca narada przywódców partyjnych

Sensacją kół politycznych stolicy były rewelacje „Gazety Polskiej” o tajemniczej naradzie w mieszkaniu ks. Zdzisława Lubomirskiego w Warszawie. Zebranie to odbyło się w rozstrzygającym momencie, gdy rząd polski wysłał historyczną notę do Pragi czeskiej, domagając się natychmiastowego zwrotu Śląska Zaolzańskiego. Przybyło kilkunastu panów — przywódców partyjnych, reprezentujących Stronnictwo Narodowe, PPS, Stronnictwo Ludowe i Stronnictwo Pracy (Front Morges) oraz Lewiatana.

To swoiste „zjednoczenie partyjne” było mocno nie narodowe. Panowie ci bowiem radzili nad interwencją u Pana Prezyden-

ta R. P., by Polska wycofała się ze swego stanowiska, ponieważ ultimatum rządu polskiego jest błędem i awanturą, grożącą wojną z Czechosłowacją i Rosją Sowiecką. Wybrano nawet na delegata ks. Z. Lubomirskiego, który nie zdążył zgłosić się do Pana Prezydenta R. P., zdążyliśmy bowiem już Śląsk Zaolzański przywrócić Polsce.

Pomijamy polityczną zdolność przewidywania owych panów, ale podkreślamy, że gdy cały naród jednomyślnie poparł rząd polski w tysiącnych wiecach, manifestacjach i uchwałach, znaleźli się wówczas ludzie małej wiary i słabego serca: przywódcy partii onozycyjnnych.

Dzień Zaduszny w Kościele i w tradycji

W dniu poświęconym pamięci zmarłych Kościół przywdziewa żałobną szatę, kapłani odprawiają w Dniu Zadusznym (podobnie jak i w dzień Narodzenia Pańskiego trzy Msze św. Wstęp do Mszy św. rozpoczyna się słowami: „Wieczny odpoczynek rac im dać, Panie, a światłość wiekuista niechaj im świeci“. W dniu tym Kościół modli się za wszystkie dusze, które przestąpiły próg wieczności, zarówno za tych, na grobach których składa się kwiaty i pali się światła, jak i za tych, których pokrywa niepamięć ludzka i zginął ślad mogiły. W oracji modli się Kościół: „Boże, Stwórco i Odkupicielu wszystkich wiernych, udziel duszom sług i służebnic swoich przebaczenia wszystkich grzechów, aby odpuszczenia, którego zawsze pragnęły, przez pobożne wstawiennictwo dostały“.

Szczególnie wzruszająca jest sekwencja układu Tomasa z Celano, ucznia św. Franciszka z Asyżu, rozpoczynająca się od słów „Dies irae“. Zarówno w swej treści jak i w kompozycji muzycznej (szczególnie Haydna i Mozarta) robi ona wstrząsające wrażenie. W pieśni tej, roztaczającej wizję zmartwychwstania i sądu ostatecznego, słyszymy, jak zmarli z grobów powstają, jak Sędzia przedwieczny się ukazuje, słyszymy dźwięk trąb archanielskich, przenikający do głębi ziemi, od bieguna do bieguna, a o uszy nasze odbija się lament złych i triumf dobrych. Kończy się pieśń korną modlitwą o łaskę zmiłowania i szczęśliwości wiekuistą (por. „Rok Boży“). W „Boskiej Komedii“. Wielki wieszcz Dante Alighieri w tej części swego wspaniałego poematu, który nosi napis „Il Purgatorio“ (Czystiec) przedstawia barwny opis czyśćca, gdzie dusze ludzkie w ciężkim wprawdzie utrapieniu, lecz pełne otuchy i ufności oczekują chwili, gdy przed nimi otworzą się bramy niebios i wiecznego szczęścia. W przeciwieństwie do potępionych w piekle, którzy zięją nienawiścią, miotając bluźnierstwa i obelgi przeciw Bogu, dusze czyścicowice pieśń nadziei ku Bogu w tak cudownej śpiewają harmonii, że zachwycony poeta wyznaje, że echo tej pieśni „dotąd mi nie kona“. Ażby przedstawił skuteczność modlitwy za zmarłych. Dante przytacza los Manfreda, króla Neapolu. Nawet u przyjaciół swych uchoił za potępionego. Dante jednak umieszcza duszę jego w czyściecu. Manfred w tych słowach odzywa się do Dantego:

„Zbyt ciężkie były me grzechy, nie przeczę; Lecz łaska Boża, przestronna ogromnie, Garnie, kto tylko się do niej uciecze. Prawda, że czyje w kłatwie kona ciało, Choć opamięta się w grzechach nareszcie,

na mnie, gdy skończysz wędrówkę“, O, pamiętaj o mnie“, „Gdy wrócisz na ziemię, wstaw się za mną“. Poeta wzruszony jest też pamięcią dusz o żyjących i mówi: „Tak modląc się za siebie i za nas, cienie pokut-

Musi zostawać za czyścową skałą. Ile w uporze trwał — tyle trzydzieście, Chyba modłami waszymi skróciecie Termin katuszy, wy, co tam jesteście“.

Podobnie jak Manfred, wszystkie inne dusze, które poeta spotyka na drodze swej w czyściecu, podkreślają silnie potęgę modlitwy żyjących za zmarłych. Jak im bardzo na niej zależy, widać z częstych błagalnych prośb, zwróconych do Dantego: „Wspomnij

ników powoli snują się ciężkim obciążonym brzemieniem“.

W ZWYCZAJACH LUDOWYCH.

W dawnych czasach w Dniu Zadusznym składano na grobach pokarmy, którymi według wierzeń ludu jeszcze z okresu pogańskiego posilali się nieboszczycy, przychodzący odwiedzić dawne swe miejsca zamieszkania. Obrzęd ten jako zabobny z cza-

sem ustał. Jako pozostałość dawnego zwyczaju rozdawano później w Dniu Zadusznym pożywienie licznym rzeszom żebraków, którzy zbierali się w obrębie cmentarza. Zwyczaj ten przypomina dawniejsze „dziady“ i zachował się jeszcze na naszych ziemiach wschodnich.

Pięknym wyrazem hołdu i czci dla drogiej nam zmarłych są kwiaty składane na grobach i światła na grobach w postaci lamp i świec. Do żarzącej lampy przyrównane jest tu życie ludzkie, które też powoli się spala i gaśnie. Jak lampa gorejąca daje światło, tak jasnem być winno również i życie każdego człowieka.

Niemniej szacownym i chwalebny zwyczajem kościelnym są t. zw. **wypominki**, które ksiądz czyta z ambony, modląc się wraz z ludem zebrany za dusze naszych krewnych, przyjaciół, dobroczyńców, zasłużonych dla narodu, których imiona na życzenie wiernych kapłani zapisują lub też gotowe na kartkach otrzymują od swych parafian.

Hallo, tu Polskie Radio!

Sroda, 3 listopada

PROGRAM OGÓLNOPOLSKI

6,30 „Kiedy ranne wstają zorze“, 6,35 Muzyka, 7,00 Dziennik poranny, 7,15 Muzyka, 8,00 Transmisja żałobna nabożeństwa z kościoła akademickiego św. Anny w Warszawie, 12,03 Audycja południowa, 15,00 Zapomniane groby, 15,10 Koncert w wykonaniu Kwartetu Smyczkowego Rozgłośni Krakowskiej, 16,00 Dziennik popołudniowy, 16,15 Dom i szkoła: Zakazy i nakazy w szkole, 16,30 Utwory Cezarego Francka wykona na organach Józef Pawlak, 17,05 Pierwsze walki o ziemię polską, 17,20 Koncert solistów, 18,00 Audycja dla wsi, 18,30 „Nasz język“ 18,40 „Dyskujemy“: Plusy i minusy rekorderów sportowych, 19,00 Muzyka salonna w wykonaniu Małej Orkiestry P. R. pod dyr. Zdzisława Górzyńskiego oraz Mieczysława Grąbczewskiego — śpiew, 20,35 Aud. infomacyjny, 21,00 Koncert chopinowski w wykonaniu Henryka Sztopki, 21,30 „Rozmowa o życiu i śmierci“ — Jerzego Andrzejewskiego — wieczór literacki, 22,00 Muzyka religijna, 22,55 Przegląd prasy, 23,00 Ostateczne wiadomości.

ROZGŁOSIŁA POMORSKA W TORUNIU

6,57—7,00 „Witaj Gwiazdo Morza“, 10,00 Poranek symfoniczny, 13,00 Dla każdego coś ładnego — płyty, 18,50—19,00 Wiadomości z Pomorza, 18,00 Przechowanie zbóż w gospodarstwach wiejskich, 18,10 „Na pomorskich cmentarzach“, 18,25—18,30 Wiadomości sportowe z Pomorza, 23,00 Muzyka kameralna w wykonaniu Bydgoskiego Kwartetu Smyczkowego.

PO RAZ PIERWSZY PRZED MIKROFONEM

W czwartek, 3 listopada o godz. 22 zadebiutuje przed mikrofonem studia gdańskiego salonowy zespół Orkiestry Marynarki Wojennej pod batutą kpt. A. Olszewskiego. Występ orkiestry przeplatany będzie piosenkami w wykonaniu Hanny Wańskiej.

Andrzej Soutar

Tajemnicze drogi

48)

Autoryzowany przekład Apolonii Drzemieckiej

— W pewnym tego słowa znaczeniu była nią — powiedział Cringle. — W krótkich słowach opowiem ci, jak to wszystko się stało. John Carisbrook został na świecie sierotą bez opieki. Twoi rodzice zajęli się nim jak swym rodzonym dzieckiem. Kochał ich za to z całym oddaniem, specjalnie twego ojca...

Przerwała mu błagalnie, — W Sussex wszyscy wielbili moją matkę za jej dobroć i słodycz...

— Wiem o tym, Patrycjjo — ciągnął dalej sędzia. — Pozwól mi dokończyć mego opowiadania. Carisbrook wiedział, jak bardzo oddany był twój ojciec swojej żonie. Wiedział też, że jeżeli wiara two go ojca zostanie podkopana, Ambroży Merriman nie będzie miał już po co żyć na świecie. Do tego szczonego kółka wkradł się pewnego razu niejaki Brutonne. Zaskarbił sobie zaufanie twojej matki i namówił ją do potajemnego spotkania. Pisywała do niego listy — listy, których fragmenty oglądałaś. W tym czasie twoja matka była fizycznie i nerwowo chora pomimo, a nikt z otoczenia nie zdawał sobie z tego sprawy. Ojciec twój dowiedział się o tym zbyt późno i wysłał ją do sanatorium na południe Francji... Tam we Francji wyleczyła się ze swej choroby i wtedy to dopiero zdała sobie sprawę ze swego szaleństwa. Ale Brutonne nie miał litości dla swej ofiary. Żądał pieniędzy — coraz więcej pieniędzy. Uwierzył mi Patrycjjo, gdy ci powiem, że poza tymi listami, nic tam pomiędzy nimi naprawdę nie zaszło. Była to po prostu jedna z tych awantur, w które z łatwością wpadają kobiety w średnim wieku w pewnym okresie swego życia... Postaraj się zrozumieć mnie moje dziecko.

— Tak, tak... — zapewniała go błado.

— I o tej tragedii dowiedział się przypadkowo

John Carisbrook — ciągnął dalej sędzia. — Chłopiec, który nigdy dostatecznie nie mógł się odwdziżyć twemu ojcu za jego dobrodziejstwa. Trzeba pamiętać, że był to młody wrażliwy chłopak, skłonny do heroicznych wyczynów.

— Panie sędzio, błagam pana, aby pan nie zapominał, że to była moja matka.

Cringle zachnął się.

— Powiedziałaś, że jesteś dość silna, by mnie wysłuchać do końca. Nie utrudniaj mi więc tego przykrego opowiadania. Do pioruna, przecież to ja skazałem Carisbrooka na ciężkie więzienie!

— Biedny John — szepnęła.

— Biedny szaleniec, chciałaś pewnie powiedzieć. Taka jest moja opinia o nim. Dlaczego milczałaś?

Nic na to nie odpowiedziała. Pamiętała zawsze matkę, jako osobę, którą czciła cała okolica Bankstone House. Przypomniała sobie liczne dowody hołdów ku jej pamięci, porozmieszczane na stołach, na ścianach przez jej ojca. Dalsze słowa Cringle'a docierały do niej jak przez mgłę.

— Dowiedziawszy się o jej kłopotach, Carisbrook odważył się pójść za nią pewnego dnia do mieszkania Bruttona'a. Przyszedł na burzliwą scenę. Co dalej — nie umiem ci opowiedzieć. Dość na tym, że znaleziono Bruttona'a nieżywego a Carisbrooka poszarpanego i nieprzytomnego na kanapie. Biednej kobiety nie było.

Patrycjjo rozchyliła usta w przerażeniu i dopiero po dłuższej chwili zdołała przemówić:

— A więc to moja matka zabiła tego potwora, Bruttona'a?

— Nic więcej nie umiem powiedzieć — odparł wymijająco Cringle. — Wiem tylko, że Carisbrook odmówił wszelkich zeznań. Przetrzymał cały ten

ohydny proces w milczeniu. Przyjął wyrok spokojnie i usunął się z życia na długi okres czasu.

— A matka?

— Dwa lata przeszły. Była beznadziejnie chora. Sądzę, że już wtedy musiał być nawrót choroby, gdyż inaczej nie pozwoliłaby Carisbrookowi tak cierpieć...

— A więc to ona?...

— Przyznała się do wszystkiego twemu ojcu na łożu śmierci — ciągnął dalej Cringle. — Było już jednak za późno na ratowanie Carisbrooka...

— Przecież ojciec mógł to podać do ogólnej wiadomości. Mógł oczyścić Johna.

— Ale jakim kosztem! — powiedział twardym tonem Cringle. — Próbował to powetować chłopakowi, ale... no co jeszcze chciała być wiedzieć?

— A te listy?

— Proszę cię bardzo Patrycjjo nie pytaj mnie o nic więcej — odparł sędzia, przechadzając się nerwowo po pokoju.

— Ja muszę i będę — rzekła. — Mam prawo żądać całej prawdy. Czciłam pamięć mojej matki. W jaki sposób dowiedział się pan o tym wszystkim?

— Przeciwnie z listów.

— Wszystko to brzmi tak nieprawdopodobnie. Nie — nie mogę w to uwierzyć!

— Obawiałem się tego — rzekł sędzia z goryczą w głosie. — Powinienem przewidzieć, że za wszystkie moje trudy i kłopoty spotka mnie niewdzięczność i nieufność.

— Nie mogę zrozumieć dlaczego John zniknął.

— Bo tak trzeba było — rzekł sędzia zniecierpliwionv. Już nieraz próbowałem ci to wytłumaczyć. Łotrzy którzy planowali zagrabić majątek two go ojca, zdawali sobie doskonale sprawę z tego, że z Carisbrookiem nie tak łatwo im pójdzi. Moja droga, gdy taka banda nierzemiaków poczuje zapach „grubych“ pieniędzy, usunie z swej drogi wszystkie przeszkody bez skrupułów. Ja się znam na tym. A zresztą, jeżeli chcesz wiedzieć, to ja się przezytnielem do zniknięcia Carisbrooka.

(Ciąg dalszy nastąpi)